

A GAZDA

Ha tegezhető vagy ne vedd zokon
gazdám rólad miként gondolkodom

Bajszos keménykalapos nagyapám
bütykös markoddal szigorún vezettél
át a csodák vurstlibeli forgatagán

De talán inkább láthatatlan
a fogolytábor buktatóin által
lökdöstél rabkórházba hogy ne jussak
a jeges-tengeri célállomásra
az éjszakai transzport vonatával

Vagy garmadányi arcod volt vagy egy se
hisz cselédből lettem magamba bukva
a váltólázak érdekes világát
s ahogy a gyász aknáival verettél
az eszmélés tisztására vezettél
akárki vagy befejezetlen
hogy tudjam én
portréd milyenre fesse

Takáts Gyula

TÜZES KARSZTUNKON TÚL ÜZEN

A szajkó hordja már az új diót.
Ledobja ceruzám elé,
s ha nem nagyobb, van akkora
ütök e szajkó és e szem dió,
mint homlokom s talpam között
e koppanó dióval ébredő...

A vers!... És vele, aki ceruzát hegyez
vitatkozva az angyalokkal,
mert azok is... Ki tudja hol,
de itt suhognak, mint a vers
és köztük ez a jószívű madár,
aki csak egyre hordja a diót,
mert itt a dél és enni kellene...

Ledobja hát, s míg érte nyúl kezem,
a vers tükrében már
a szajkó és dió
s velük a szárny és a mag
tüzes karsztunkon túl üzen...

A LEGSZEBB VÖLGYRE TÁR KAPUT

Bronzszínű lett a nyár... Tüzet lehel
és kékbe üt a szikra át.
Pincékbe menekült a tündér.
Ott húzza meg magát.

Lovacskázik hűvös hordók hasán,
mint öreg szeretőn az ifjú lány.
Játszik, ragyog az őszülő öröm
kinyitva szárnyát és pincénk zugán

szép mámorában látom a csodát.
Pezseg... Élő mustnál hatalmasabb
tavaszba lobban át az ősz.
Lopók hegyén szikrákat vág a hab,

s hordóról szállva itt marad velünk,
s míg egyre nő, dagad a sejtü fény,
a minden arcán átizzik tüze,
s a legszebb völgyre tár kaput az éj.